Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №19 (94) 24 ВЕРЕСНЯ 2021 РОКУ

Шановні земляки!

Щороку в першу неділю жовтня наша країна відзначає День працівників освіти. Це професійне свято вчителів, вихователів, усіх, хто працює з підростаючим поколінням та відкриває двері у світ знань. Це нелегка праця, яка потребує мудрості, терпіння, виваженості, натхнення, а головне – щирої й безкорисної любові до дітей. Не кожен може стати справжнім учителем. Проте саме завдяки їм, справжнім учителям, які терпляче ведуть за руку своїх учнів у велике життя, будуються міста і злітають у небо літаки, здійснюються відкриття і запроваджуються в життя нові технології.

Без учителя, наставника, мудрого порадника неможливе саме життя. Тож у переддень свята давайте згадаємо всіх своїх учителів та подякуємо їм за невтомну й самовіддану працю, за великий талант і покликання сіяти розумне, добре, вічне.

Хай нелегкі вчительські будні приносять тільки радість і будуть плідними. Хай кожен день починається натхненно й творчо. Хай у родинах панують тільки щастя і затишок. Здоров'я, любові, достатку і всіх життєвих благ!

З глибокою шаною і повагою

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР», депутат Полтавської обласної ради.

Шановні працівники і ветерани освітянської ниви!

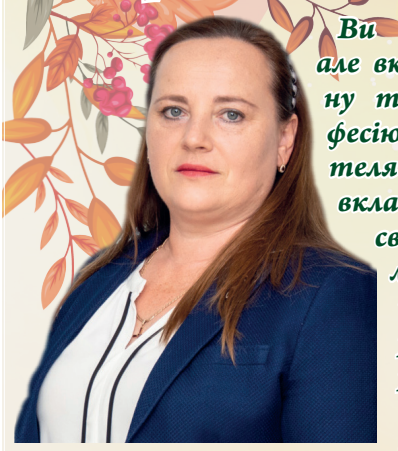

Ви обрали нелегку, але вкрай відповідальну та важливу професію. Завдання вчителя – не просто власти в голови своїх учнів правила пунктуації або теорему Піфагора, а й навчити розуміти світ і мати власну думку.

Діти, з якими ви працюєте, дуже різні: є творчі, а є ледачкуваті, є спокійні, а є й непосидючі… Та вам, наче майстерним гончарям із глини, все ж удається виліпити з дитячих душ гідних людей, якими потім пишається все суспільство. Саме завдяки вчителям формуються майбутні покоління українців. Без перебільшення, у ваших руках – майбутнє нашої країни, нашого народу.

Вітаю вас із професійним святом – Днем працівників освіти. Хай кожен день буде наповнений щастям, радістю, посмішками, правильними відповідями та відмінними оцінками, учнівською та батьківською вдячністю, творчими ідеями і натхненням, високими зарплатами і гідними преміями! Творіть, дерзайте, плекайте активних та розумних громадян України, патріотів держави. І завжди залишайтеся такими ж діяльними, життєрадісними та мрійливими!

Зі святом!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР», депутат Білоцерківської сільської ради.

Дорогі освітяни Білоцерківської громади!

Щиро й сердечно вітаю вас із Всеукраїнським днем дошкілля (26 вересня), Днем працівників освіти України (3 жовтня) та Всесвітнім днем учителів (5 жовтня).

Ці свята – добра нагода подякувати вам за нелегку щоденну працю, постійний творчий пошук, професійність та сумлінність, щедрість душі й відданість дітям.

Уся наша Білоцерківська громада націлена у майбутнє, а майбутнє – це наші діти. І саме ви невтомно плекаєте молоде покоління талановитих, свідомих та активних громадян.

Ви терпляче допомагаєте дітям робити перші кроки на шляху до пізнання світу, націлюєте на подолання труднощів, стійкість і перемоги, підтримуєте у невдачах та допомагаєте обрати життєвий шлях, стати яскравими особистостями.

Бажаю вам, шановні вчителі, вихователі, всі працівники освітніх закладів, міцного здоров'я, щастя, оптимізму та життєвої енергії для досягнення нових успіхів у вашій шляхетній справі! Хай ваша щоденна самовіддана праця примножує добро у світі, буде легкою і радісною від щирої любові вдячних учнів, повниться світлою вірою у свої сили і високе призначення на землі – бути Вчителем!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Щоб діти росли здоровими, розумними, успішними та щасливими

У першу неділю жовтня, коли в повітрі кружляє осінній падолист, а погода дарує останні теплі дні, в Україні відзначають День працівників освіти. У народі його зазвичай називають Днем учителя. Проте є ще одне свято, дотичне до Дня працівників освіти. Це День дошкілля, й припадає він на останню неділю вересня.

15 років тому свято започаткували загальноукраїнські видання для працівників дошкільної освіти, щоб привернути увагу суспільства до дитячого садка й дошкільного дитинства в цілому.

Спочатку його відзначали неофіційно. Та згодом Кабінет Міністрів України видав постанову № 629 від 13 квітня 2011 року «Про затвердження Державної цільової соціальної програми розвитку дошкільної освіти на період до 2017 року», де свято було визнане Всеукраїнським.

Із нагоди Дня дошкілля ми вирішили розповісти про вісім закладів дошкільної освіти Білоцерківської ТГ. У кожному закладі функціонує по одній різновіковій групі, що об'єднують загалом 127 діток, а працюють з ними майже 30 дорослих.

Одним із найстаріших закладів у громаді є Красногорівський ЗДО «Барвінок», який було створено 1981 р. на базі колгоспу «Жовтень».

«Барвінок» відповідає своїй назві й буквально потопає у квітах: вони – на вікнах, у коридорах і повсюди на затишному подвір'ї закладу. Керує закладом найдосвідченіша директорка Галина Степанівна Яковенко, яка очолила дитсадок 1992 року, майже 30 років тому.

– Спочатку в дитсадку було дві групи, – пригадує вона, *– та коли в 90-х роках народжуваність упала, залишили лише одну. Ця різновікова група зазвичай була переповненою. В окремі роки її відвідували 36 діток.*

2017 року Білоцерківська сільська рада відкрила в дитсадку ще одну групу. Зараз у закладі одна група, вона налічує 19 діток.

Із дошкільнятами працюють досвідчені та залюблені у свою справу вихователька Світлана Григорівна Прийма і помічниця вихователя Олена Василівна Легка. Лагідна, спокійна Світлана Григорівна та акуратна, сумлінна Олена Василівна створюють для дітей родинну атмосферу. А які смачні обіди готує кухарка Оксана Володимирівна Олефір! Різноманітну роботу по господарству виконує працівниця з обслуговування приміщень та за сумісництвом машиністка з прання білизни Віра Миколаївна Ніколайчук.

Білоцерківський ЗДО «Дюймовочка» теж було створено як колгоспний дитсадок. Кілька

Вихованці дошкільного відділення Бірківського ЗЗСО I-II ступенів та їхня вихователька О. С. Прудникова під час свята «Яблучний спас».

разів заклад змінював місце розташування, а 2006 року переїхав у нинішнє приміщення, яке раніше використовувалося як Будинок ветеранів. У всьому іншому історія Білоцерківського ЗДО схожа на історію його красногорівського «колеги»: 2017 року в закладі було близько 40 дітей, довелося відкривати ще одну групу, але за кілька років ситуація змінилася.

Далі на стор. 3

Шановні жителі Білоцерківської громади! Шановні ветерани!

Рівно 78 років тому, в останні вересневі дні 1943 року, було звільнено населені пункти нашої громади й усю Полтавщину від німецько-фашистських окупантів.

Україна і українці чи не найбільше постраждали в ході німецько-радянської війни: близько 10 млн. загиблих, зниклих безвісти, спустошені міста й села, знищене народне господарство.

Економіку країни піднімали з руїн жінки, старики, підлітки. Зараз дітям, які активно працювали в роки війни, вже за 90 років. Ми низько вклоняємося вам та дякуємо за ваш трудовий подвиг.

1 жовтня весь світ відзначає Міжнародний день людей похилого віку (День ветерана). Тож хоча б цього дня будьмо уважнішими до літніх людей, які живуть поряд із нами. Їм випало прожити нелегке життя, вони заслужили на щасливу старість. Щиро бажаємо всім ветеранам міцного здоров'я, енергії, оптимізму, достатку та благополуччя, активного довголіття.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР», депутат Полтавської облради.

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР», депутат Білоцерківської сільради.

Шановні земляки!

Наближається чергова річниця звільнення Полтавщини від німецько-фашистських загарбників та 1 жовтня – День людей похилого віку. В Україні він має ще одну назву – День ветерана.

Цей день – символ єдності і спадкоємності поколінь, прекрасна нагода сказати теплі слова подяки батькам, матерям, дідусям і бабусям, усім літнім людям за їхню багаторічну самовіддану працю, активну громадянську позицію, життєву мудрість та неоціненний досвід, які вони передають молоді.

Шановні ветерани! Ви зберегли нашу країну від ворога й руйнації, й молодші покоління українців перед вами в неоплатному боргу. Дозвольте запевнити: піклування про потреби ветеранів завжди було і буде пріоритетом у діяльності Білоцерківської сільської ради. Ми й надалі докладатимемо зусиль, щоб ви не відчували себе забутими, не знали побутових та матеріальних проблем. Бажаю всім добра, достатку, злагоди та міцного здоров'я на довгі роки. Хай вас оточують любов'ю й піклуванням рідні люди, радують діти, онуки й правнуки. Миру вам, оптимізму і благополуччя!

Від імені усього депутатського корпусу

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Автомобіль на службі у громаді

14 вересня в Києві відбулася церемонія вручення 86 автомобілів для правоохоронців територіальних громад Київської, Вінницької та Полтавської областей. Один із автомобілів було передано й у нашу громаду.

Ось такий поліційний автомобіль незабаром курсуватиме нашою громадою.

Загалом у рамках проєкту «Поліцейський офіцер громади» новенькі поліційні авто марки «Renault Duster» та помпові рушниці отримали від керівництва МВС 16 територіальних громад із Полтавщини. Як зазначив на церемонії міністр внутрішніх справ України Денис Монастирський, проєкт «Поліцейський офіцер громади» є одним із найуспішніших та сприяє тому, щоб жителі громад почувалися в безпеці.

Цьому, безперечно, сприятиме автомобіль, який зараз проходить реєстрацію, та вже незабаром допомагатиме поліцейському офіцерові громади капітану Євгенові Петровичу Фененку підтримувати правопорядок.

Обмінялися досвідом

15-16 вересня Полтавщину відвідала делегація Київського регіонального відділення Асоціації міст України Всеукраїнської асоціації органів місцевого самоврядування.

До складу делегації входили переважно посадовці виконавчих органів місцевого самоврядування, які цікавилися роботою полтавських колег та розповідали про свої напрацювання.

В рамках проєкту «Маршрути успіхів» вони зустрілися з депутатами Полтавської міської та обласної рад, побували в Решетилівській і Білоцерківській ТГ.

Киян гостинно зустріли в нашій громаді, показали ЦНАП, НКП «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради», Білоцерківський сільський будинок культури, інші об'єкти.

Представники київських органів місцевого самоврядування не приховували свого захоплення і сучасним ЦНАПом, і відремонтованою медичною установою. А директорка Національної бібліотеки України для дітей Алла Гордієнко, яка теж була у складі делегації, була вражена фондами та комп'ютерним оснащенням Білоцерківської бібліотеки.

Хліб-сіль дорогим гостям.

Завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець, яка проводила екскурсію бібліотекою, принагідно розповіла: наша книгозбірня нещодавно поповнилася новими надходженнями, серед них – і 300 примірників книг для дітей та юнацтва від Національної бібліотеки України для дітей.

Та ще більше захоплення в гостей викликало невеличке музичне вітання від самодіяльних артистів громади. І хоча цей міні-концерт тривав усього 12 хвилин, білоцерківські аматори зуміли продемонструвати різноманітні жанри: народний спів, хореографію, театральну постановку, інструментальний жанр тощо.

Гості та господарі обговорили питання адміністративної реформи, освоєння коштів бюджету участі тощо. Обидві сторони запевнили, що такий обмін досвідом буде корисним у їхній подальшій роботі.

Що таке «постачальник останньої надії»

Разом із запровадженням в Україні ринку газу та електричної енергії з'явилося таке поняття як постачальник останньої надії (ПОН).

В уряді добре розуміли: необізнані споживачі можуть помилитися та обрати не надто надійного постачальника, який не виконуватиме своїх зобов'язань. Українські реалії такі, що споживачі-початківці не завжди знають, де почитати відгуки про постачальників, дізнатися, чи є вони добросовісними і чи виконують свої обіцянки.

Якщо трапиться критична ситуація, ПОН має автоматично підхопити споживача й дати тому час, щоб обрати іншого постачальника.

Із 1 серпня 2000 року постачальником останньої надії в сфері газопостачання стало ТОВ «ГК «Нафтогаз України», яке перемогло в конкурсі, оголошеному Кабміном.

За рік своєї діяльності товариство підхопило понад 1 млн побутових споживачів у різних регіонах, страхуючи їх від припинення газопостачання місцевими газзбутами. Зокрема в квітні 2021 року така ситуація склалася й у нас на Полтавщині з ТОВ «Полтавагаз збут». Станом на сьогодні газ від постачальника останньої надії отримують понад 600 тисяч клієнтів.

Здавалося, загроза припинення газопостачання з боку полтавського приватного постачальника газу мала б послужити тривожним дзвіночком для всіх споживачів, які уклали з ним угоди. Та насправді українцям притаманно двічі (а то й тричі) наступати на ті ж граблі. Чомусь більшість споживачів повторно уклали угоди з «Полтавагаз збутом». Для цього їм довелося ледь не штурмувати абонвідділи, щоб передати заяви про приєднання.

І ось у вересні ситуація знову повторилася: тарифи «Полтавагаз збуту» злетіли до майже 20 грн за 1 куб. м газу, що й змусило втрутитися ПОН.

Із 1 вересня 2021 року всім абонентам ТОВ «Полтавагаз збуту» газ постачає постачальник останньої надії – ТОВ «ГК «Нафтогаз України».

Однак варто мати на увазі, що ПОН може це робити не більше, ніж упродовж двох місяців (у нашому випадку – ***не довше, ніж до 1 листопада 2021 року).***

За цей час споживачі мають повторно обрати постачальника та укласти з ним угоду. Якщо споживач із якихось причин не зробить цього, з 1 листопада 2021 року постачання газу буде припинене.

Як укласти угоду з ТОВ «ГК «Нафтогаз України»

Ви можете обрати будь-яку компанію-постачальника газу: «Лубнигаз», «Волиньгаз» і т. д. із близько 40, які працюють в Україні.

Багато полтавців обирають «Нафтогаз України». І штурмують тепер уже абонвідділи Нафтогазу в Полтаві.

Насправді для того, щоб підписати заяву-приєднання до ТОВ «ГК «Нафтогаз України», **не потрібно нікуди їхати та стояти в черзі**. Компанія розробила дуже зручний онлайн-сервіс, де за лічені хвилини можна заповнити анкету. Щоб підписати її, **електронний підпис не потрібний!**

Якщо у вас особисто немає інтернету, попросіть про допомогу дітей, онуків, сусідів. Їм зовсім не складно буде вам допомогти, й це займе небагато часу. Можна звернутися в ЦНАП Білоцерківської сільської ради. Його фахівці допомагають відвідувачам подати заяву-приєднання через Інтернет.

Попередньо підготуйте документи: свій паспорт, індивідуальний податковий код та свідоцтво про право власності на будинок (квартиру). Їх потрібно буде сфотографувати або відсканувати. Знадобиться й рахунок або інший документ Нафтогазу, де зазначений спеціальний ЕІС-код. Його слід вказати при реєстрації.

А тепер до роботи. Зайдіть на сайт Нафтогазу **https://gas.ua/uk.**

Ліворуч угорі натисніть віконце «Стати нашим клієнтом» та оберіть зручний для вас спосіб заповнення заявки.

Далі все просто: реєструєтеся, вказавши електронну пошту або номер телефону (туди прийде пароль), вводите свої паспортні дані, адресу, ЕІС-код та формуєте заяву-приєднання. Роздруковуєте й підписуєте її. Якщо крім вас є інші співвласники житла, вони теж мають підписати заяву. Після цього фотографуєте (скануєте) підписаний документ і завантажуєте на сайт. Додаєте інші скановані документи. На цьому все!

Одразу ж надходить відповідь про те, що ваша заява прийнята в роботу, їй присвоєний певний номер. А за кілька днів – фінальна відповідь про те, що ви стали клієнтом Нафтогазу.

Після цього можна обрати вигідний для вас тарифний план.

Шановні жителі Білоцерківської сільської ради!

Хто отримує субсидію, пільги на газ і змінив газопостачальника, прохання звернутися до сектору соціального захисту Білоцерківської сільської ради, ЦНАПу або на віддалені робочі місця с. Бірки, Поділ, Рокита, Корнієнки.

Електроенергія подешевшає, але не для всіх

Тривалий час Україною поширювалися чутки про можливе зростання тарифів на електроенергію для населення. Називали конкретні цифри: 2, 3 і навіть 3,4 грн/кВт-год за найбільше споживання (від 500 кВт-год).

Однак Кабінет Міністрів України всупереч цим песимістичним прогнозам ухвалив постанову, відповідно до якої електроенергія для населення з 1 жовтня 2021 року подешевшає на 24 коп. за 1 кВт/год.

Правда, такі тарифи діятимуть лише для тих домогосподарств, які споживають не більше ніж 250 кВт на місяць. Із 1 жовтня вони платитимуть по 1,44 грн за 1кВт/год.

Водночас ті українці, які споживатимуть понад цю норму, платитимуть за старою ціною – 1,68 грн. **Зверніть увагу:** такий тариф діятиме для всієї спожитої електроенергії, а не лише для того обсягу, що перевищує 250 кВт/год.

Однак нові тарифи не покривають реальну вартість послуги. Тож постає питання: за рахунок чого виробники й постачальники електричної енергії покриватимуть різницю між реальним і встановленим тарифом? В уряді подбали і про це. Відповідно до постанови Кабміну, НАЕК «Енергоатом» і далі продаватиме вироблену електроенергію по 0,15 грн/кВт-год, а «Укргідроенерго» — по 0,01 грн/кВт-год. А компенсувати різницю між цінами мають обленерго. Урядовці рекомендували їм зменшити витрати на ремонти ліній електропередач, трансформаторів тощо.

За останніми даними, 70% електричних мереж в Україні перебувають в аварійному стані. Екс-міністр енергетики Ольга Богуславець поражувала, що дефіцит коштів у результаті зниження ціни на електроенергію на 24 копійки складе 9,6 млрд грн. Вона припускає, що таке рішення уряду може призвести до зростання кількості та масштабності аварійних відключень споживачів. Проте й зараз в Україні середній час відключення електроенергії в абонента складає 700 хвилин на рік. Це найвищий показник у Європі.

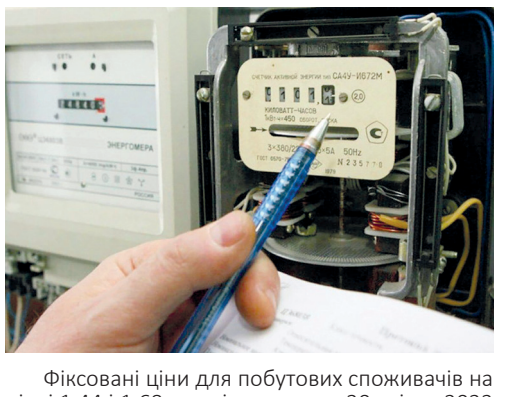

Фіксовані ціни для побутових споживачів на рівні 1,44 і 1,68 грн діятимуть до 30 квітня 2022 року включно.

Подруги по життю і колеги по роботі

Для чого людина живе на світі? Яка цінність нашого життя? Життєвий шлях, наполеглива праця, відданість справі, доброзичливість і чуйність двох чарівних жінок Ольги Василівни Кропивки і Валентини Михайлівни Дацевої дають яскраву відповідь на ці запитання.

Багаторічна адміністративна робота, їхні досвід, доброта, вимогливість посіяли не одну зернину та виростили врожаї вічного, корисного, неоціненного і цікавого. Вони є одними з найвідданіших учителів Красногорівки і справжніми наставниками за покликанням. Ольга Василівна і Валентина Михайлівна навчали і виховували учнів і вчителів, оберігали і піклувалися про рідну школу. Справжні патріотки, вони віддано люблять Україну, переживають за майбутнє школи, села, держави. Сусідки по квартирах, подруги по життю, колеги по роботі, вони точно знають, навіщо живуть і для чого. Відлуння їхньої душі відзеркалюється в сотнях душ випускників Красногорівської школи. Любов до рідної мови передається і передаватиметься з покоління в покоління, з класу в клас.

Розумні, працьовиті, креативні, вони чимало зусиль витратили на розвиток учнів, суспільства і середовища. Їхні численні вихованці зберігають і зберігатимуть невгасний вогник любові до рідної мови та України, полум'ям якого наділені Ольга Василівна і Валентина Михайлівна. 20 років роботи на посаді директора школи – це не одне покоління шани і поваги від колег і вихованців. 20 років вдячності Ользі Василівні за пораду і турботу, доброту і людяність. І пліч-о-пліч – вірна подруга Валентина Михайлівна, заступниця директора й незмінна помічниця. На велике щастя, Ольга Василівна і Валентина Михайлівна залишаються працівниками школи і продовжують сіяти вічне слово мудрості, патріотизму і людяності.

Хочеться щиро подякувати Ользі Василівні і Валентині Михайлівні за розумні настанови, професійні поради і гарний приклад ставлення до праці. А також вибачитися за випадкове різке слово, а часом необдуманий вчинок. Бажаємо нашим колишнім керівницям міцного здоров'я, добробуту, оптимізму, щоб ми ще довгі роки працювали разом і отримували від них мудрі поради!

Душа села належить лише вам!
Ви – його дух, наставництво і мрія,
Ви даєте наслідникам надію,
Ви збудували людяності храм!
Нехай зоря, що сяє вам услід,
Вас зберігає і дає наснаги!
Здоров'я вам, безмежної поваги,
Могутності в освітній ниві літ!

Педагогічний колектив Красногорівської ЗОШ І—ІІІ ступенів.

Від редакції. До цих побажань приєднується вся громада, адже в ній живе багато колишніх учнів обох учительок.

О. В. Коропивка і В. М. Дацева.

Щоб діти росли здоровими, розумними, успішними та щасливими

Закінчення. Початок на стор. 1

У ЗДО «Дюймовочка» працюють досвідчені та сумлінні фахівці, вірні як обраній професії, так і місцю роботи. Директорка закладу Наталія Володимирівна Сулименко прийшла в дитсадок 1998 року, а через рік очолила його. За плечами у вихователькі Світлани Олександрівни Дубовик – 27 років педагогічного стажу. Тривалий час працюють у закладі помічниця вихователя Світлана Іванівна Лазоренко, кухарка Валентина Володимирівна Головацька, підсобна працівниця і машиністка з прання білизни Валентина Василівна Огар, робітник із комплексного обслуговування Сергій Олексійович Падалка.

Як ми вже писали раніше, цього року в «Дюймовочці» зробили ремонт та замінили підлогу в груповій і спальній кімнатах. Ще одна новація – з 1 вересня 2021 року єдина різновікова група отримала статус інклюзивної, в ЗДО додатково запровадити посади асистента вихователя й практичного психолога.

– Справа в тому, що наш заклад відвідує хлопчик із особливими потребами, – розповідає директорка ЗДО «Дюймовочка» Наталія Володимирівна Сулименко. ***– Загалом ми працюємо з цією дитиною вже не перший рік, і завжди приділяли їй більше уваги та забезпечували належний догляд. Та коли хлопчикові виповнилося 7 років, постало питання переведення його в школу, й батьки пройшли з дитиною медкомісію та надали відповідний висновок. Це й дозволило отримати статус інклюзивної групи. До нашого колективу приєдналися молоді й перспективні практичний психолог Віталій Анатолійович Вишник та асистентка вихователя Юлія Сергіївна Скоченко.***

Цього року інклюзивна група з'явилася й у Подільському ЗДО «Берізка», причому теж за схожих обставин: хлопчик із особливими потребами вже кілька років відвідував дитсадок, а коли досяг 7-річного віку, батьки оформили та надали необхідні документи.

Цього року «Берізку» відвідують 12 дітей із Подолу й Огирівки.

– Ми випустили трьох вихованців, а прийшло до нас лише двоє, – нарікає директорка закладу Катерина Федорівна Вишар. ***– У закладі працюють вихователька Анна Арутюнівна Даценко, помічниця вихователя Марина Миклаївна Вишар, кухарка Наталія Миколаївна Ананенко, підсобна працівниця Валентина Миклаївна Титаренко та асистентка вихователя Валентина Григорівна Тривайло.***

На зменшення кількості дітей скаржаться й керівники інших дошкільних закладів. Так, у Мостовівщинському ЗДО «Сонечко» на сьогодні лишилося лише восьмеро дітей.

– П'ятеро наших вихованців цього року пішли до школи, натомість їх місце зайняла лише одна дитина, – розповідає директорка закладу Яна Іванівна Якименко.

Дитсадок у Мостовівщині відкрили 2013 року. Тоді в ньому налічувалося 20 діток, згадує Яна Іванівна. Для

Малюкам у Мостовівщинському ЗДО «Сонечко» цікаво й весело.

неї, на той час молодої випускниці Кременчуцького педучилища, посада вихователькі дитсадка стала першим місцем роботи. 2016 року вона очолила заклад, який відвідують діти з Мостовівщини та частково Попового.

Цих восьмеро малюків оточують увагою й піклуванням вихователька Ольга Григорівна Коржова, помічниця вихователя Лариса Іванівна Миронець, кухарка Мирослава Миколаївна Вишар та підсобний робітник Леонід Олексійович Миронець.

У Корнієнківському ЗДО «Перлинка» 10 вихованців, хоча торік було 13. Четверо випускників залишили стіни закладу, а натомість прийшла лише одна дитина. Правда, незабаром має з'явитися ще двоє вихованців, які зараз проходять медкомісію.

Цікава історія цього закладу: він розпочав роботу 19 січня 2006 року за ініціативи активних жителів Корнієнок, які мали маленьких дітей, але не могли возити їх аж у Рокиту. Батьки домоглися дозволу на відкриття дошкільного закладу від райвно та долучилися до облаштування приміщення. Фінансово та матеріалами допомогла приватна агрофірма «Агроінвест»: виконала ремонт, закупила меблі, інвентар тощо. У перший рік дитсадок відвідувало 16 дітей, згодом – 20 і навіть 24. Очолила його одна з активних молодих мам – Наталія Іванівна Самойлік.

Від самого початку працюють у дитсадку й вихователька Валентина Іванівна Бондус та помічниця вихователя Інна Іванівна Чередник. Порівняно недавно до дружного колективу приєдналася кухарка Віра Петрівна Боцула.

Поменшало вихованців і в дошкільному відділенні Балакліївського ЗЗСО І–ІІ ступенів: торік було 15, та коли шестеро випускників пішли до школи, лишилося дев'ятеро. Нові вихованці не прийшли взагалі, хоча умови виховання й догляду в дошкільному відділенні просто чудові.

Дошкільні відділення на базі Балакліївської та Бірківської шкіл були створені 2016 року – невдовзі після утворення ОТГ. Таким чином удалося використати вільні шкільні приміщення й дещо зекономити на опаленні. Приміщення капітально відремонтували, закупили нові меблі та обладнання для кухні. Нині з дошкільнятами працюють досвідчена заступниця директора Балакліївського ЗЗО І–ІІ ступенів із дошкільної роботи Валентина Андріївна Фененко, творча вихователька Ніна Павлівна Назмєєва, акуратна й старанна помічниця вихователя Галина Віталіївна Карасенко, напрочуд майстерна кухарка Людмила Абрамівна Шипоша.

Харчують діток, як і всіх дошкільнят громади, на 40 грн у день, причому батьки сплачують лише 30 % від вартості харчування. Пільгові категорії взагалі звільнені від плати за перебування дітей у дошкільних закладах.

То чому ж у Балакліївському ЗЗСО бракує дошкільнят? Причина в тому, що народжуваність у Балаклії найнижча в громаді. Інші села теж не можуть похвалитися великою кількістю дітей. Безперервні реформи в Україні, інфляція та економічна нестабільність не додають упевненості в майбутньому та не спонукають молодь до народження й виховання малюків.

Хоча слід визнати, що в Бірках ситуація дещо краща. Тут у дошкільному відділенні, розрахованому на 20 вихованців, налічується 21 дитина.

– Влітку у нас узагалі було 23 вихованця, бо дитсадок відвідували

ЗДО «Колосок» (с. Рокита) відвідують ще й діти із сіл Зубані й Романівка Глобинської ТГ.

дві дитини, які тимчасово проживали в Бірках, – розповідає заступниця директора Бірківського ЗЗО І–ІІ ступенів із дошкільної роботи Надія Іванівна Мацько. ***– Відділ освіти, молоді та спорту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради одразу закупив для нас додаткові ліжечка. Загалом ми постійно відчуваємо підтримку влади та не маємо жодних проблем із забезпеченням іграшками, спортивним інвентарем, канцтоварами тощо.***

Надія Іванівна не без гордості повідомляє, що в Бірках усі діти п'ятирічного віку відвідують дошкільне відділення. Батьки чудово розуміють усі переваги такого виховання: діти доглянуті, нагодовані, вони всебічно розвиваються. Вихователькі Оксана Силонівна Прудникова та Ольга Олександрівна Копін, помічниця вихователя Ірина Анатоліївна Кагірова оточують своїх вихованців любов'ю, увагою та піклуванням, а молода й творча кухарка Анжела Сергіївна Данілова годує їх неймовірно смачними сніданками та обідами. Не секрет, що перебування дошкільнят і школярів під одним дахом дозволяє поступово привчати малюків до відвідування школи, тож початок шкільного навчання для них не буде стресовим.

Ще один заклад, який охоплює дошкільною освітою усіх п'ятирічних дітей у своєму селі – Рокитянський ЗДО «Колосок». До речі, порівняно з попереднім роком тут відчутно зросла кількість вихованців: торік їх було 14, а цього року – вже 20. Хоча четверо дітей, які відвідують рокитянський заклад – жителі сіл Романівка та Зубані сусідньої Глобинської ТГ.

– Наш заклад – найстаріший у громаді, він був створений як колгоспний дитсадок ще 63 роки тому, – розповідає директорка Інна Андріївна Ткаченко.

Вона очолила заклад 2012 року після того, як попередня завідувачка вийшла на пенсію. До цього І. А. Ткаченко, фахівець із дошкільної освіти, працювала в місцевій школі. З великою теплотою вона відгукується про своїх підлеглих. Це вихователька Катерина Андріївна Заливча, помічниця вихователя Ганна Миколаївна Захаренко, кухарка Марія Вікторівна Корніенко, робітниця з обслуговування і ремонту та за сумісництвом машиністка з прання Зоя Михайлівна Науменко, машиніст (кочераг котельні) Анатолій Андрійович Кінаш. Усі тривалий час працюють у закладі, працьовиті, сумлінні та віддані своїй справі.

Комусь, можливо, видається недоречним, що Білоцерківська сільська рада утримує 8 дошкільних закладів, які відвідують усього лише 127 діток. Витрачаються кошти на опалення та утримання приміщень, заробітну плату працівників, харчування дітей, закупівлю меблів, іграшок тощо. Однак Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко категорично проти закриття закладів та «економії» на дітях. Особливо ж коли йдеться про зовсім маленьких членів громади. Педагог за фахом, він чудово розуміє, що саме в ранньому дитячому віці закладається підґрунтя для подальшого успішного життя, формуються ті звички й навички, які стануть провідними в дорослому віці.

Власне, саме для розуміння цих істин та популяризації дошкільної освіти в Україні 26 вересня вже вп'ятнадцяте відзначатимуть День дошкілля. Тож давайте привітаємо зі святом людей, які постійно докладають зусиль, щоб найменші члени громади росли здоровими, розумними, успішними й почувалися щасливими.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Відбулося засідання робочої групи

Як ми повідомляли в попередньому номері, в рамках швейцарсько-українського проєкту «Децентралізація для розвитку демократичної освіти» (DECIDE), який реалізується в нашій громаді, створено робочу групу для розроблення Стратегії розвитку освіти.

16 вересня відбулося вже друге засідання членів робочої групи. Посадовці виконавчого комітету, педагогічні працівники, представники батьківських комітетів навчальних закладів, небайдужі жителі громади обговорювали шляхи модернізації навчальних закладів та демократизації навчального процесу.

Під час засідання.

«Село моє – душа моя»
У Поповому відбувся День села

11 вересня в с. Попове святкували День села – цього року останнє подібне свято в Білоцерківській громаді.

Цього дня біля Попівського сільського клубу зібралося ледь не всі жителі населеного пункту. Лунала музика, люди спілкувалися, веселилися, відпочивали душею. Як завжди на подібних заходах, для дітей працювала «Весела країна дитинства»: підприємці встановили батут, казкову надувну гірку, продавали солодку вату тощо.

Виступи самодіяльніих артистів, духмяна каша, яку приготував на вогнищі кашовар із Огирівки Сергій Зубко, а також святкова дискотека (її провів звукооператор Білоцерківського СБК Сергій Таран) створили неповторний святковий настрій.

...Раніше на базі Попівського сільського клубу функціонували творчі колективи, відбувалися масові заходи. Однак уже близько року вакансія завідувача клубу не заповнена: немає охочих організовувати культурно-масову роботу на селі. Тому до підготовки концерту долучилися працівники культури та творчі колективи з інших населених пунктів нашої громади.

Школярі продають солодощі.

Креативна завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець написала сценарій та відібрала найкращі виступи самодіяльних артистів на попередніх святах. Вона ж була й ведучою концерту та виступила на сцені з кількома вокальними номерами.

Працівники відділу благоустрою прибрали та прикрасили територію навколо клубу, а директорка Мостовівщинського СБК Наталія Іванівна Дубина та завідувачка Корнієнківським СК Ніна Іванівна Хохлова облаштували фотозони. Ініціативні жителі с. Попове розгорнули виставку своїх творчих робіт. Так, активні читачі бібліотеки на чолі з бібліотекаркою Ніною Василівною Скирдою демонстрували квіткові композиції, оригінальні вироби з гарбузів, капусти та інших дарів природи. Учні Попівського ЗЗСО І—ІІ ступенів влаштували Солодкий ярмарок, де продавали тістечка, вафлі, печиво власного приготування. Невідомо, чи самі вони їх виготовили, чи допомогли дорослі, але їхні солодкі вироби розліталася «на ура».

Розпочався концерт із гумористичної сценки «На свято» за участю Людмили Чугуй та Анатолія Гнідаша – учасників театрального колективу «Фаворит» Огирівського СК. Кум і Кума, які їхали на День села Попове чудернацьким возом, у який був запряжений плюшевий кінь (віз виготовила керівниця й натхненниця колективу Валентина Бондар, а вороного коня – Анатолій Гнідаш), зарядили глядачів позитивом і викликали бурхливі оплески.

Загалом глядачі дуже схвально сприймали всі виступи самодіяльних артистів. Було помітно, що вони люблять концерти й неабияк скучили за подібними заходами. Впадала в око і їхня любов до свого мальовничого села, що підтверджувало гасло над сценою: «Село моє – душа моя», доповнене емблемою у вигляді лелеки, хатини й соняшника.

Прийнявши традиційний духмяний коровай, Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко звернувся з вітальним словом до жителів с. Попове. Він зазначив, що День села – це чудова можливість зібратися разом, поспілкуватися, відпочити та пригадати яскраві віхи свого життя, події, що запали в душу.

– День села – це свято, що уособлює всіх його нинішніх жителів: від наймолодшого до найповажнішого, та тих, хто тут народився, виріс, поїхав, але лишився подумки на своїй рідній землі, – сказав очільник громади. ***– Історію творять люди, вони ж створюють атмосферу добра й доброзичливості навколо себе.***

І. В. Лещенко побажав присутнім оптимізму, підтримки з боку влади та від сусідів, односельців, добра, добробуту й обов'язково – щоб були здоровими й могли здійснити всі свої плани.

Його думку розвинув заступник Білоцерківського сільського голови Г. М. Полтавець, який зазначив:

– Сьогодні всі найкращі слова линуть до вас, шановні жителі села Попове. Усі здобутки, які ми сьогодні маємо, це результат вашої наполегливої праці, розуму, старання. Наше село – це велика родина, яка може пишатися і перемогами, й здобутками. Разом, гуртом, ми здолаємо всі негаразди, поборемо і ковід, і економічні труднощі.

Частування короваєм.

Ніна Ємець артистично та емоційно декламує гумореску.

Музичні вітання глядачам дарували артисти з усієї громади. Бірки представляв заслужений працівник культури України Василь Моспан. Ліричні пісні у його виконанні соло та в дуеті з Наталією Лук'янець (Білоцерківський СБК) неабияк розчулили глядачів і запали їм глибоко в душу. Від Рокити на концерті виступили вокальне тріо «Лада», солістка Юлія Перехрист і танцювальний колектив «Рокитянські молодички». Вражала висока виконавська майстерність рокитянських самодіяльних артистів.

Дуже професійно і віртуозно виконала інструментальну композицію на гармошці директорка Красногорівського СБК Тетяна Іващенко. А красногорівський вокаліст Олександр Фесенко подарував пісню «Хай добро вам сіється».

Та найпотужніший «десант» артистів прибув із с. Огирівка. Це згаданий театральний колектив «Фаворит», який показав кілька гумористичних сценок, родинний дует «Верес» у складі братів Григорія та Леоніда Недоїдків (вони виконували старовинні козацькі пісні), колектив «Огирівські молодички» (Валентина Маюра, Людмила Чугуй і Валентина Бондар), дзвінкоголоса Світлана Черніченко, яка одразу зачарувала глядачів і зірвала шалені оплески, та наймолодший огирівський артист Володя Лукаш. Хлопчик виступив на концерті одразу після участі в обласному конкурсі читців-гумористів імені Леоніда Глібова, що відбувся того ж дня в с. Веселий Поділ на Семенівщині. До речі, Володя гідно представив там Білоцерківську ТГ і привіз диплом І ступеня.

У цьому сонмі яскравих самодіяльних артистів не загубився виступ попівської декламаторки Ніни Ємець. Вона дуже артистично та емоційно прочитала кілька гумореcок, які не залишили байдужими нікого в залі.

Музичні вітання артисти адресували найповажнішій жительці села Ганні Василівні Адаменко та наймолодшому члену великої родини – Дмитрику Ткаченку. Привітали й п'ятьох діток, які кілька днів тому вперше переступили поріг школи й стали першокласниками. Це Даніл Пилипенко, Ліза Радченко, Коля Хохлов, Артем Кубрак і Юля Штепура. Не забули про подружжя Івана Васильовича та Марії Дмитрівни Литвиненків, які прожили разом у любові й злагоді пів століття.

Окремі вітання отримали учасники бойових дій Сергій Віталійович Ткаченко та Олександр Миколайович Ткаченко, а також представники найшанованіших професій: хлібороби, водії, педагоги, працівники соціальної сфери.

Зінаїда МАТЯШОВА.

На День села у Мостовівщині були концерт, каша й дискотека

Початок осені завжди радує жителів села: зазвичай о цій порі зібрано врожай картоплі, зроблено основні заготовки на зиму. Можна трохи перепочити і... згадати приємні літні події.

Для жителів Мостовівщини такою яскравою й незабутньою подією, безперечно, був День села, що відбувся в цьому мальовничому населеному пункті 13 серпня 2021 року.

Готувалися до нього заздалегідь: працівники школи й дитсадка упродовж кількох днів дружно прибирали та чепурили територію села. Ще раніше почали готуватися до свята аматорські колективи Мостовівщинського сільського будинку культури на чолі з директоркою Наталією Іванівною Дубиною. Вони підготували для односельців цікавий і різножанровий концерт.

Долучилися до підготовки до свята й працівники відділу благоустрою Білоцерківської сільської ради.

На майданчику перед будинком культури облаштували фотозони, де відвідувачі (а особливо молодь і малеча) залюбки фотографувалися. Були на Дні села і розваги для дітей, і виїзна торгівля. Та особливо вражала виставка виробів народних майстринь-вишивальниць. Свої роботи представили Оксана Живенко, Катерина Чайка, Надія Лапко, Любов Палій.

Увагу глядачів привертали й стенди з фотографіями, де демонструвалися старі світлини, які колись зберігалися в музеї села, та сучасні фото. Відвідувачі подовгу роздивлялися їх. На деяких упізнавали своїх рідних, сусідів, знайомих, хоча багатьох людей, зображених на них, уже немає на світі...

Тут же, перед Будинком культури, відбувся святковий концерт. Музичні вітання глядачам дарували жіночі вокальні колективи «Лілея» і «Мальви», вокальний дитячий колектив «Юність» і дитячий хореографічний колектив «Веселка», родинні дуети у складі Любові Олексієвець і Наталії Дубини та Марини і Вероніки Ярошенко.

Завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини Наталія Лук'янець вручила подяку за значний особистий внесок у розвиток культури, високу виконавську майстерність, любов до рідного краю та активну громадянську позицію жіночому вокальному колективу «Мальви».

Духовну «їжу» вдало доповнила смачна каша, яку приготував відомий кашовар громади, житель Огирівки Сергій Зубко. Після цього Сергій Таран (Білоцерківський СБК) провів святкову дискотеку. «Запалювали» на ній як молодь, так і люди старшого віку. Розійшлися вже далеко за північ.

Заключна пісня зібрала на імпровізований сцені всіх учасників концерту.

Спонсорами Днів села у Мостовівщині, а також Поповому виступили приватна агрофірма «Агроінвест» (засновник Віктор Пилипович Геращенко) і благодійник, який побажав залишитися невідомим. У Поповому долучилося ще й фермерське господарство Миколи Євгенійовича Мацька. Спасибі!

Ніна КОРНІЄНКО.

Чому півень співає на світанку

Неможливо уявити ранок у селі без веселого, горластого «Ку-ку-рі-ку!» Півень здавна вважався окрасою українського подвір'я і символом домашньої оселі.

«Пір'ястий султан» супроводжував чумацьку валку

За народними повір'ями крик півня відганяє нечисту силу і злих духів від хати. Певно, саме тому півнів часто малювали коло печі, вишивали на рушниках, підзорах.

Та нечиста сила до ранкового співу півня не має жодного відношення. Виявляється, в півня є особлива «ангельська» пір'їна, яка крутиться, коли птахові приходить час прокидатися. Іноді в курки в роті виростає наріст, і вона теж співає по-півнячому.

А чи знаєте ви, що люди розводять курей уже чотири тисячі років? І що в нас в Україні півні були не лише «будильниками» та отаманами курячого війська, а й чумаками?

Так, так, вирушаючи в далеку дорогу, чумаки брали з собою півня. Вибирали найкращого, найбільшого, найголосистішого. Називали його «пір'ястий султан». У дорозі він завжди був на першому возі: сидів або стояв на збіжжі й гордовито оглядав степ. Ним дорожили, адже був незамінним помічником. Уночі півень служив вартовим, годинником, звуковим маяком. Пір'ястий султан першим піднімав шум, коли хтось чужий підбирався до табору, голосно сповіщав про північ, наближення ранку. Чергові чумаки, які пасли волів у полі обабіч дороги, за криком півня визначали в темряві, де стояв табір.

Доглядали за півнем усім товариством. Годували добірним зерном, пильно стежили, щоб десь у селі чи на хуторі він не чкурнув до курей. Бувало, й від'їзд валки затримувався, поки не знайдуть утікача. Якщо півень освоювався зі своєю роллю, то до кінця життя супроводжував чумацьку валку в кожній подорожі. За повір'ям, його крик відганяв придорожнього біса. Але улюбленцем чумацького товариства півень був ще й тому, що нагадував про рідне село, дім, рідню...

Про все це (й не тільки) дізналися учні третього й четвертого класів Балакліївського ЗЗСО І—ІІ ступенів під час відкритого уроку народознавства. Він відбувся 16 вересня в Балакліївському будинку культури.

Свято української пісні й народних звичаїв

Підготували урок члени народознавчого клубу «Берегиня», що існує в Балаклії з 2017 року. Ініціаторка, керівниця та натхненниця клубу – бібліотекарка Балакліївської бібліотеки-філії Лідія Іванівна Ісаєнко – чудово знає й палко популяризує українські традиції. Тож кожен захід, який ретельно готують та проводять члени «Берегині», перетворюється на справжнє свято української пісні, народних звичаїв та обрядів.

Кількість учасників народознавчого клубу постійно змінюється: напередодні заходів до нього приєднуються нові й нові учасники. Та постійними й найактивнішими його членами вже багато років є Олена Миколаївна Завацька, Микола Петрович Михайлець, Ганна Максимівна Тихоненко, Любов Андріївна Лобанова, Надія Олексіївна Охрімчук, Ганна Василівна Цикало, Ганна Федорівна Кіндзера, Тетяна Іванівна Балюк, Ольга Федорівна Ісаєнко, Микола Васильович Требух.

Готуючись до уроку народознавства, який мав назву «Пір'ястий султан», учасники клубу обладнали в коридорі Будинку культури українську кімнату: стіни обвішали вишитими рушниками, прикрасили калиною, столи застелили скатертями, лавки – домотканими доріжками, а долівку вкрили осокою. На покуті повісили ікону Божої матері, стіни прикрасили дитячими малюнками із зображенням казкових персонажів. У фойє будинку культури обладнали фотозони з ілюстраціями до відомих казок: «Рукавичка», «Царівна-жаба», «Три ведмеді», «Котик і Півник», «Колосок», «Вінні Пух», «Бременські музиканти» та багато, багато інших. Усі їх виготовили Лідія Іванівна Ісаєнко та її чоловік Микола Іванович. Біля будинку культури гарна дівка в українському одязі пасла гусей. Це теж робота вправної бібліотекарки та її родини.

Читали вірші й відгадували загадки

Діти охоче фотографувалися коло фотозон, роздивлялися декорації. В українській хаті учасники народознавчого клубу гостинно зустріли школярів піснею «Зеленеє жито, зелене».

Члени народознавчого клубу «Берегиня».

Організатори й учасники дійства.

Лідія Іванівна запросила присутніх до бібліотеки. Стіни і стелажі були завішані рушниками з вишитими на них півнями, голубами, соловейками, зозулями, жар-птицями...

На уроці діти дізналися багато цікавого про півнів і курей, а також про народні звичаї, перекази, повір'я. Члени народознавчого клубу «Берегиня», а також учениці Красногорівської школи Альона та Олеся Ісаєнко виконали цілу низку народних пісень про півнів та курей. Ведучими уроку були Лідія Іванівна Ісаєнко та заступниця Білоцерківського сільського голови Любов Петрівна Луць. Школярі читали вірші та співали пісні, які підготували разом із учителькою 3 класу Юлією Юріївною Захаренко та вчителькою 4 класу Надією Василівною Мостовою, пригадували казки, персонажем у яких є Півень, слухали прислів'я, дружно відгадували загадки, повторювали скоромовки, а також брали участь у вікторині та отримували за правильні відповіді призи.

Одне слово, урок був напрочуд цікавим і захоплюючим. До всього місцева підприємниця, учасниця народознавчого клубу «Берегиня» Ганна Федорівна Кіндзера пригостила учнів смаколиками, Лідія Іванівна Ісаєнко – льодяниками у формі півників, а Любов Петрівна Луць принесла коровай, який сама й спекла.

До речі, випікати печиво, виготовляти льодяники та іншу смакоту у вигляді півнів та курей – давня українська традиція.

На свято були запрошені директорка Білоцерківської сільської бібліотеки Лариса Григорівна Башинська, бібліотекарка Красногорівської бібліотеки-філії Галина Іванівна Шафар і депутат сільської ради Олександр Миколайович Пипко.

– *Хотіла б подякувати за активну участь в організації заходу завідувачеві Колосіївського сільського клубу Миколі Васильовичу Требуху й моїм рідним: чоловікові, невістці Аллі, онучкам Альоні та Олесі,* – каже Л. І. Ісаєнко. – *Вони надали мені неоціненну допомогу.*

Принагідно додамо, що 30 вересня – Всеукраїнський день бібліотек – професійне свято Л. І. Ісаєнко та всіх працівників книжкових фондів. Тож вітаємо зі святом!

Дарина СОЛОДКА.

Консультація

Як окремим категоріям населення отримати технічні засоби реабілітації

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 5 квітня 2012 р. № 321 «Про затвердження Порядку забезпечення технічними та іншими засобами реабілітації осіб з інвалідністю, дітей з інвалідністю та інших окремих категорій населення і виплати грошової компенсації вартості за самостійно придбані технічні та інші засоби реабілітації, переліків таких засобів» (в редакції постанови Кабінету Міністрів України від 14 квітня 2021 р. № 362) на безоплатне отримання технічних та інших засобів реабілітації мають право:

- особи з інвалідністю;
- діти з інвалідністю;
- учасники АТО;
- особи похилого віку;
- жінки, дівчата після мастектомії, секторальної резекції молочної залози, квадрантектомії та з порушеннями розвитку молочних залоз;
- діти з порушеннями опорно-рухового апарату (далі – діти віком до 18 років);
- особи, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів Національної поліції і деяких інших осіб та їх соціальний захист».

Постановою Кабінету Міністрів України від 14.04.2021 р. № 362 внесено зміни до Порядку забезпечення осіб з інвалідністю, дітей з інвалідністю та інших окремих категорій громадян технічними та іншими засобами реабілітації, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 05.04.2012 р. № 321.

Відповідно до внесених змін із Із 1 червня 2021 р. документи щодо **взяття на облік для забезпечення технічними та іншими засобами реабілітації** приймають:

- управління соціального захисту населення райдержадміністрацій, виконкомів міських, районних у містах рад;
- відділення соціального захисту населення територіальних громад;
- центри надання адміністративних послуг (ЦНАП).

Формує направлення на виготовлення технічних та інших засобів реабілітації, укладає договори з підприємствами-виробниками та **видає замовлені вироби** Полтавське відділення Фонду соціального захисту населення (далі – Фонд).

Контактний номер телефону Фонду (0532) 56-36-23.

Прийом громадян проводиться за адресою: 36039, м. Полтава, вул. Європейська, 49.

Графік роботи відділення:
Пн-Чт – 09.00–18.00
Пт – 09.00–16.45
Обідня перерва – 13.00-13.45.

АЛГОРИТМ ДІЙ

Крок 1. Ви подаєте заяву про забезпечення ТЗР з повним пакетом документів (п. 14 Постанови КМУ від 05.04.2012 р. № 321 зі змінами) до:
- ЦНАПу
- або органу соціального захисту населення (ОСЗН)
- або через електронний кабінет особи з інвалідністю (далі – електронний кабінет).

Крок 2. Вас мають обов'язково ознайомити в ЦНАП/ОСЗН, а в електронному кабінеті маєте ознайомитися особисто із:
- переліком підприємств, до яких можна звернутися з питань забезпечення ТЗР;
- каталогом ТЗР;
- механізмом забезпечення ТЗР та отримання консультації;
- інформацією щодо сумісності ТЗР;
- інформацією щодо роботи електронного кабінету.

Крок 3. Ви отримуєте через ЦНАП, засоби телекомунікаційного зв'язку або через електронний кабінет особи, або через Єдиний державний веб-портал електронних послуг повідомлення від Фонду соціального захисту інвалідів про прийняте рішення та сформоване електронне направлення або про необхідність подання відсутніх документів.

Крок 4. Ви особисто або через електронний кабінет звертаєтеся до підприємства, вибраного в кроці 2, із заявою про намір замовити ТЗР.

Крок 5. Ви маєте право поміняти підприємство на інше протягом 14 календарних днів після звернення до підприємства, у разі бажання.

Крок 6. На підприємстві підбирають ТЗР та формують замовлення/анкету. Ви перевіряєте та підписуєте замовлення/анкету.

Крок 7. Якщо виріб Вам підійшов, після примірки Ви повторно підписуєте замовлення/анкету, а також акт приймання-передачі готового виробу.

Крок 8. Разом із готовим виробом Ви отримуєте настанову щодо його експлуатації та талон на гарантійний ремонт.

Пам'ятайте: ТРЗ слід використовувати лише за призначенням, заборонено його продавати, дарувати і передавати протягом строку, на який видано такий засіб.

Ви маєте право відмовитися від замовленого виробу та замовити інший у разі:
- зміни медичних показань, що підтверджується документально, до моменту видачі ТРЗ;
- у разі отримання ТРЗ, що не відповідає вимогам, зазначеним у анкеті.

До 30 вересня 2021 року триває голосування за проєкти громадського бюджету Полтавської області-2021

Загальний бюджет цьогорічного конкурсу – 6 млн. грн. На конкурс надійшло 170 проєктів із 50 громад. Робоча група відхилила 8 із них, допустивши до голосування 162 проєкти.

Кожен житель області може віддати свій голос за три проєкти.

Білоцерківська ТГ подала три проєкти, усі вони були схвалені й мають шанс отримати співфінансування для успішної реалізації.

Устигніть до 30 вересня проголосувати та підтримати проєкти нашої громади!

Для цього необхідно:

1. Для того, щоб проголосувати ***за проєкт під номером 35 «Облаштування алейок у парку «Молодіжному» с. Попове, Білоцерківська громада»,*** потрібно перейти за посиланням https://smartregion.pl.ua/pb/projects/7/35;

2. Для того, щоб проголосувати ***за проєкт під номером 82 «Облаштування місць відпочинку в парковій зоні села Мостовівщина Білоцерківської ТГ»,*** потрібно перейти за посиланням https://smartregion.pl.ua/pb/projects/7/82;

3. Для того, щоб проголосувати з***а проєкт під номером 122 «Облаштування спортивного майданчика в селі Дзюбівщина Білоцерківської ТГ»,*** потрібно перейти за посиланням https://smartregion.pl.ua/pb/projects/7/122

✓ Натиснути на червону піктограму чоловічка у правому верхньому куті (якщо Ви голосуєте з комп'ютера) або на піктограму у вигляді трьох горизонтальних ліній та натиснути кнопку «Увійти» (якщо Ви голосуєте з телефону);

✓ Обрати логотип NBUBankID;

✓ Обрати банк, у якому є картка для виплат, кредитна картка (ПриватБанк, Ощадбанк, Монобанк (УніверсалБанк), Райффайзен Банк, ПУМБ, ОТП Банк і т. д.);

✓ Ввести Ваш номер телефону та пароль для входу в особистий кабінет банку (для авторизації та ідентифікації Вашої особи);

✓ Дати згоду на оброблення ваших персональних даних;

✓ Натиснути вкладку «Бюджет участі» (праворуч на сторінці);

✓ Вгорі на сторінці вибрати «Проекти»;

✓ У фільтрі «Реєстраційний номер» увести номер проекту (35, 82, 122) та натиснути «Enter»;

✓ Відкрити проект та натиснути кнопку «Підтримати».

Давайте об'єднаємося навколо спільної мети та втілимо мрію жителів громади в реальність!

Колишньому контррозвідникові Михайлу Дядику є що згадати...

«Мої роки – моє багатство». Саме так з упевненістю можуть стверджувати більшість наших співвітчизників похилого віку.

Похвалитися високою пенсією чи матеріальними статками вони не можуть. Натомість мають цілу купу хронічних захворювань, які з часом лише загострюються.

Та найболючіший для старої людини навіть не фізичний, а моральний біль. Втрата соціальних контактів і постійне почуття самотності, ізольованості викликають зневіру, депресію, відчай.

Нерідко старі люди втрачають відчуття реальності й повністю занурюються в спогади, постійно прокручують у пам'яті давні події. І це ще більше «витісняє» їх із непростого сьогодення, в якому людям старшого покоління й без того важко зорієнтуватися.

Та не треба дивуватися чи насміхатися з такої поведінки: це – своєрідна захисна терапія, втеча з реальності в далеке й щасливе минуле, коли наші дідусі й бабусі були молодими й здоровими.

Набагато гірше тим літнім людям, які зберегли ясний розум і чудово усвідомлюють сучасні реалії. Вони особливо болісно фіксують свою фізичну неміч: іще вчора міг самостійно нахилитися, зробити те й те, а сьогодні вже немає сил...

– Коли беру до рук газету «Наша громада – єдина родина», прошу свою дружину Ніну Степанівну прочитати (бо сам я погано бачу) насамперед список ювілярів на останній сторінці, – говорить житель с. Бірки Михайло Дем'янович Дядик. *– Хочу знайти своїх ровесників, яким 90 чи, може, й більше, літ. Хотів би зустріти своїх однокласників, однополчан, але їх уже немає на світі...*

Михайлові Дем'яновичу 91 рік. Він має серйозні проблеми зі здоров'ям, переніс кілька операцій, але не скаржиться. Навпаки, посміхається, жартує, демонструє оптимізм. Чоловік розуміє, що довголіття – це особливий дар, який Бог дарує не кожному. А тому й попросив про зустріч: щоб поділитися своїми спогадами про пережите.

Війна

Він народився в Бірках далекого 1930 року на тому ж подвір'ї, де живе й зараз. З того часу будівля змінила свій вигляд: частина хати, де минуло раннє дитинство Михайла, 1943 року згоріла, збереглася лише післявоєнна прибудова до неї.

Батьки хлопця працювали в промартілі «Комуністичний інтернаціонал молоді» (скорочено – КІМ), де виготовляли вироби з лози: стільці, столи, кошовки. Крім цього, артіль займалася вирощуванням сільськогосподарської продукції.

Хлопець устиг закінчити два класи місцевої школи, коли почалася війна.

– Батька одразу ж забрали на фронт, а ми з мамою лишилися в окупації, – розповідає Михайло Дем'янович. *– Наші під натиском німців швидко відступали. За озером червоноармійці викопали собі окопи: думали, що німці наступатимуть з гори, а вони обійшли їх і зайшли в Бірки з боку с. Остап'є. Не скажу, що бої були дуже великими, та полягло в них близько десятка наших солдат. Було багато поранених. Пригадую, як ішли вони селом, просили цивільний одяг. Після війни останки загиблих перепоховали, але далеко не всіх...*

Згадує чоловік і окупацію, й атмосферу загального страху, що ніби висіла в повітрі. Тодішні хлопчаки розважалися тим, що бігали на місце боїв, шукали снаряди, автомати, пістолети, стріляли з них. Після однієї з таких вилазок Михайло з хлопцями біля містка віч-на-віч зіткнулися з німцями. Хлопчаки одразу ж кинули свій трофей у воду, але було пізно: німці змусили їх діставати з річки утоплений автомат.

– Німці побачили, що то радянський автомат, дали нам чортів та й відпустили! – сміється чоловік. *– А якби автомат виявився німецьким, то застрелили б нас точно! Подумали б, що ми їхніх побратимів убили, а зброю забрали...*

11-річний Михайлик добре запам'ятав, як німці разом із поліцаями показово розстріляли трьох жителів Бірок. Одного з них звали Хома Заливчий. Він потрапив у лікарню, а дочка підібрала листівку, яку скинули з радянського літака, й принесла її батькові. Листівку знайшли, Хому розстріляли. Другий доводився Михайлові далеким родичем, але за яку провину його вбили поліцаї, хлопчина тоді й не зрозумів. А третій – Григорій Борбицький. Він працював у партійно-радянських органах десь у Семенівському районі, а на початку війни прийшов у Бірки (вочевидь, для підпільної роботи). Влаштувався конюхом на господарчий двір. І хтось із односельців доніс на нього німцям...

Один за одним спливають у пам'яті ветерана фрагменти воєнних років. 1943 року повз Бірки проходив рейдом партизанський загін під командуванням М. І. Наумова. Це неабияк підняло моральний дух жителів села. За 65 днів рейду окупованими територіями України з'єднання Наумова подолало 2400 км, провело 47 бойових і диверсійних операцій, у результаті яких було знищено сотні німецьких солдатів і офіцерів, багато військової техніки. За успішне проведення Степового рейду М. І. Наумову в квітні 1943 року було присвоєно військове звання генерал-майора. Як раділи люди цим звісткам, вони ніби оживали душею, вірили, що перемога вже близько!

А ще односельців, особливо жінок, які тужили за своїми чоловіками, неабияк підтримував священик Клим. «Не плачте, а моліться, щоб вони лишилися живими й повернулися», – говорив він, і його слова рятували жінок від розпачу й зневіри.

Пригадує чоловік і те, як німці залишали Бірки: йшли вулицею, кричали «Шнель! Шнель!» та одну за одною підпалювали хати.

– На щастя, на околиці хтось почав стріляти. Німці злякалися: думали, партизани, покидали смолоскипи й пів села вціліло, – свідчить ветеран. *– Ми з мамою в той час ховалися коло озера. І треба ж такому трапитися: наші качки побачили нас, своїх господарів, і стали плисти до берега. А тут німці якраз їхали повз озеро, дали автоматну чергу й усіх качок положили!*

Школа

Десь за тиждень після звільнення Бірок у вересні 1943 року відновилися заняття в школі.

– Підручників майже не було: один на трьох–чотирьох учнів, – згадує Михайло Дем'янович. *– Ми читали його по черзі. Домашні завдання з математики, як правило, робили разом, але толку від цього було мало. Зошитів теж практично не було, писали на старих газетах, брошурах поміж рядків. Чорнило робили самі: варили бузину. Ручки теж самі робили, і теж із бузини: вистругували палички з гілочок. Пера, правда, були: їх прив'язували до тих паличок.*

Весна 1944 року видалася ранньою й теплою, тож селян спіткало інше лихо: нечуване нашестя жука-довгоносика. Ніякої хімії тоді не застосовували, боролися з «окупантами», як із фашистами – фізично. Усі школярі були мобілізовані на боротьбу з підступним шкідником. Ділянки поля обкопували ловильними канавками. Незграбні комахи, потрапивши в них, не могли вибратися. Дітей змушували збирати комах у пляшки й здавати на приймальні пункти для знищення. Ефективність такого способу була вкрай низькою, брали лише завзятістю, наполегливістю, масовістю.

Восени дітям теж доводилося поєднувати навчання в школі й роботу в колгоспі: один день ходили на заняття, а два дні працювали в полі. Школярі вибирали картоплю, збирали кукурудзу. Влітку канікул практично не було: дітей використовували як «трудовий десант» для боротьби за врожай.

– Першого вересня наша класна керівничка запитувала кожного: скільки книжок ти прочитав за літо і де працював? – розповідає М. Д. Дядик. *– Я працював у промартілі. Спочатку підвозив воду робітникам у поле, наступного літа вже загрібав кінськими граблями сіно. Потім пішов «на підвищення»: вантажив мішки, возив на повозці зерно з обмолоту в комору.*

Мішки із зерном були великими (їх називали лантухами), важили понад 50 кг – більше, ніж вага худорлявого 14-літнього підлітка! У промартілі працювали переважно дівчата, а з трьох хлопців фізично здоровим був лише Михайло: один був поранений, а другий – інвалід з дитинства.

– Щовечора ми зі стариком Федором Борбицьким навантажували полуторку зерном, ішли вечеряти, а після цього їхали в Сагайдак, на заготівельний пункт, де колгоспи здавали державі зерно, – продовжує свою розповідь ветеран. *– Чому увечері? Бо вдень там були страшенні черги: машина могла простояти увесь день. Увечері теж були черги, але менші. Поверталися додому опівночі. Тільки-но ляжеш, здається, й не спав, а мама вже будить: пора на роботу. Вона вже встала, попоралася, їсти наварила...*

Батько повернувся з війни без ноги, тож Михайло, крім роботи в артілі, мусив працювати ще й удома по господарству. Особливо важким для хлопця був сезон заготівлі для корови сіна на зиму. Сіно з луків доводилося тягати за плечима великими торбами, мотузка врізалася в тіло так, що залишила на ключиці шрам на все життя.

– Поєднувати роботу й навчання було дуже важко, – підсумовує Михайло Дем'янович. *– До війни у нашому класі навчалося 32 учня, а закінчували 7-й клас 16 чи 18 чоловік. Багато моїх ровесників кинули школу, а когось примусово забрали у ФЗО...*

Та Михайло витримав і після 7 класу продовжив навчання в Білоцерківській школі. Приміщень у школі не вистачало, тож для старшокласників заняття були організовані в другу зміну. Щодня доводилося долати відстань у 6 км туди й назад. Особливо важко було восени, коли йшли дощі, і взимку, коли дороги замітав сніг.

Кохання

Намір сина вчитися далі підтримали батьки. Вони хотіли, щоб Михайло здобув спеціальність і повернувся працювати в Бірки вже дипломованим фахівцем. Але цим планам не судилося здійснитися.

– У 10-му класі ми з моїм другом Ванею Авраменком вирішили вступати у військове училище, – згадує Михайло Дем'янович. *– У той час люди були переконані: попри те, що війна закінчилася, вона будь-якої миті може спалахнути знову, тож треба бути готовими захистити країну. Багато хлопців мріяли стати військовими. Старший брат Вані був офіцером-фронтовиком і служив на той час у Вільнюському загальновійськовому училищі, мій друг хотів вступати саме туди. Я ж обрав артилерійське училище. Аж раптом нас із Іваном викликають у відділ безпеки й пропонують контррозвідку. Іван одразу відмовився, а я подумав-подумав та й погодився...*

Після цього на Михайла почали збирати досьє: перевіряли всіх його родичів, навіть далеких, викликали на розмову голову сільради, сусідів... Та репутація сина фронтовика виявилася бездоганною, йому дозволили вступати до Львівського військового училища.

– Екзаменів було чотири: історія, Конституція СРСР, російська мова та література й ще якийсь, уже й не пригадаю, – розповідає чоловік. *– Найважчим для мене був екзамен із російської, бо де я ту мову чув у селі? Та все ж я здав екзамени й був зарахований до училища. Почалося нове для мене життя... А на канікулах приїжджав додому.*

Михайло Дем'янович і Ніна Степанівна Дядики.

Такими вони були 60 років тому.

Саме під час однієї такої поїздки курсант Дядик звернув увагу на статну красуню з довгою косою, яку звали Ніна Срібна. Жила вона на хуторі Чугуї й була ще школяркою. Михайло не наважився зустрічатися з дівчиною, та вона настільки запала йому в душу, що, повернувшись в училище, він написав їй листа. А оскільки Нініної адреси він не знав, то відправив його на Білоцерківську школу.

Майбутній контррозвідник не здогадувався, що дівчина з Чугуїв навчалася в Подільській школі. На щастя, Нінин учитель випадково побачив конверт на столі у директора Білоцерківської школи, забрав листа й передав дівчині.

Між молодими людьми зав'язалася переписка. На канікулах вони проводили час разом. Ходили в клуб, де «крутили» кіно, а потім Михайло проводжав Ніну аж до Чугуїв. Однак сором'язливий юнак ніяк не наважувався зізнатися їй про свої почуття. Сама ж Ніна, якій теж подобався хлопець, не знала, як підштовхнути його до серйозної розмови. А зробити перший крок назустріч дівчині заважало виховання: тоді дівоча рішучість прирівнювалася до аморальної поведінки.

Михайло вже закінчив училище, а Ніна – 10-й клас. Невідомо, допоки тривали б їхні невизначені стосунки, аж раптом у красуні з'явився ще один залицяльник – моряк із Далекого Сходу. І хоча дівчина постійно відшивала його, Михайло зрозумів: треба поквапитися, інакше втратить кохану.

На пропозицію вийти заміж Ніна відповіла ствердно. 5 липня 1957 року вони розписалися. Михайлові було 26 років, Ніні – 20. Почалися приготування до весілля й поїздки за місцем служби чоловіка: дівчині пошили два плаття – шерстяне й крепдешинове, і навіть... пальто – розкіш, про яку вона й не мріяла! Коли за місяць приїхав Михайло, щоб забрати молоду дружину в м. Рівне, де він служив, вона мала чемодан обнов і дві подушки. А ще їй дали дві ложки й дві тарілки. Ото був увесь її посаг.

Утім, чоловік теж привів дружину не в палац: на той час він мав лише койко-ліжко в казармі. Виручив сержант, який винаймав кімнату: пустив туди молодят, а сам ночував, де прийдеться. Траплялося, що й цілу ніч гуляв по місту.

Місяців через три М. Д. Дядику виділили квартиру майже в центрі Рівного.

– Тільки й назва, що квартира, – ділиться спогадами чоловік. *– Вузький довгий коридор, кухонька й кімната. Пічне опалення, а дров немає. Якщо й привезуть дрова, то сирі. Зручностей не було. Але тоді усі так жили. У нас же зручностей не було навіть у дворі. Доводилося ходити ледь не в центр міста до громадської вбиральні. Ніна привезла дві подушки, а я роздобув мішок і набив його сіном. Це була наша постіль. Замість килима стіну прикривали газети «Комуніст» і «Правда». Коли через деякий час дружина купила квітчастий ситчик і прибила до стіни, нам видалося це верхом затишку.*

Служба

Попри те, що терміни секретності давно минули, колишній офіцер КДБ неохоче розповідає про свою службу. Зазначає лише, що головним завданням контррозвідників у 50–70-ті роки було виявлення агентів іноземних держав: розвідників, терористів. Після Другої світової війни СРСР неухильно нарощував свій військовий потенціал: удосконалював стрілецьку зброю, створював таємні військові бази, випробовував ядерні ракети, освоював космос. Зрозуміло, що на Заході намагалися дізнатися про це якомога більше. М. Д. Дядик «спеціалізувався» на іноземних громадянах, які відвідували СРСР у приватних справах та як туристи.

– Траплялися серед них і колишні громадяни нашої країни, деякі в'їжджали в СРСР під іншими іменами. Виявити серед них агентів іноземних спецслужб було непросто. Принаймні, значно важче, ніж пишуть про це у книжках, – посміхається мій співрозмовник. А далі розповідає про одного німецького шпигуна, який, до всього, виявився колишнім поліцаєм.

– Звали його Троцюк Петро Михайлович, ще до війни він потрапив за кордон, був завербований німецькою розвідкою, пройшов відповідний вишкіл і в 1941 році повернувся в Україну разом із передовими німецькими військами. Війська пішли далі, а він лишився тут, служив поліцаєм, мав кличку Часо-

Мати-героїня, яка любила співати

вой. У нього були брати й сестра Аня. Її після війни затримали спецслужби як учасницю ОУН. Часовой викрав Аню з-під слідства, а потім убив. Зрештою його затримали, але він сказав, що звати його Козляк Петро Гаврилович, він переселенець із Польщі. Його судили як Козляка й відправили в Караганду. Та наша служба довела, що він не Козляк, а Троцюк, установили його зв'язок із Тернополем… Коли контррозвідники приїхали за Троцюком у Караганду, він утік, довго переховувався, та все ж його затримали й судили як військового злочинця.

М. Д. Дядик розповідає: за 32 роки служби він усього лише один раз узяв відпустку поза графіком – 1956 року, коли помер батько. У службових справах він відвідав шість республік колишнього СРСР і 12 разів (!) змінював місце служби.

– Постійні переїзди втомили сім'ю. Дочка казала: «Коли ми вже поїдемо додому? Адже щоразу їдемо на нове місце».

На щастя, кохана дружина Ніна Степанівна виявилася вірним другом та надійною опорою чоловіка-офіцера: ніколи не скаржилася на побутові негаразди й постійні переїзди, завжди підтримувала чоловіка та створювала йому бездоганний «тил».

Спокійна, врівноважена, неговірка, вона навчилася триматися в тіні чоловіка. Певно, дружині було навіть важче, ніж чоловікові: той повністю зосередився на службі, вона ж народила й виховувала двох дітей, вчилася заочно спочатку в технікумі, а потім інституті народного господарства, працювала на відповідальних посадах.

Замість післямови

Останнім місцем служби М. Д. Дядика став Бориспіль. 1977 року йому пропонували на вибір Миколаївську або Херсонську область, але він відмовився від теплого південного клімату й обрав Бориспіль, щоб бути ближче до рідної Полтавщини. За найменшої нагоди навідував стареньку матір, а коли 1983 року вийшов у відставку, став частіше їздити в Бірки та затримуватися тут подовгу. 1992 року вийшла на пенсію Ніна Степанівна, й подружжя переселилося на свою малу батьківщину. Син і дочка лишилися в Борисполі, але на вихідні й у відпустку приїжджають у Бірки. За їхньої відсутності Дядикам допомагають сусіди: Іван і Алла Гнідаші, Михайло Срібний, Володимир Малецький. Подружжя щиро вдячне й медпрацівникам, які їх підтримують: сімейній лікарці Людмилі Крипак, медсестрам Валентині Бондарчук і Єфросинії Жеревчук.

Попервах Ніна Степанівна і Михайло Дем'янович тримали чимале господарство: птицю, свиней, кіз. Зараз лишилося лише п'ятеро курей і невеличка пасіка.

Побут підполковника КДБ у відставці більш ніж скромний: ще батьківська хата, в якій сволок низько нависає над двома стареньками металевими ліжками, нехитрі меблі, старі фотографії на стінах… Така проста обстановка нагадує подружжю Дядиків їхню молодість. До того ж вони ніколи не прагнули розкоші й статків. Своїм найбільшим багатством обоє вважають чесно прожите життя й кохання, яке зуміли зберегти протягом 64 років шлюбу. А найбільша гордість – успіхи сина, дочки й чотирьох онуків.

– І діти, й онуки здобули вищу освіту, а дехто має й по два дипломи. При цьому вони всього досягали самі, ми нічим їм не допомагали, хіба що порадами, – говорить Михайло Дем'янович. *– Військова служба змінює риси характеру. Я став якимось казенним, ніколи не демонстрував своїх почуттів. Дітей любив, але не показував цього: боявся зіпсувати їх.*

Прощаємося. Михайло Дем'янович і Ніна Степанівна проводжають мене до хвіртки.

– Он там ліворуч – старенька хата, – махає кудись убік чоловік. *– У ній жив директор радгоспу Скиба. Дуже скромний чоловік був, на відміну від нинішнього начальства. А коли починалася косовиця, брав косу й працював цілий день нарівні з усіма. Ось такі люди мені завжди імпонували. Не люблю брехні, безвідповідальних людей і необ'єктивних виправдань, не терплю бахвальства…*

Зінаїда МАТЯШОВА.

– Заходьте, заходьте! *– гарно вбрана симпатична жіночка зустрічає нас коло воріт, шугає галасливого песика й запрошує до будинку. – Каву ставити? Питимете каву?*

Якби не хворі ноги та ціпок у руках, із яким вона поволі пересувається, важко було б повірити, що Ганні Іванівні Ганусинець незабаром виповниться 70 років.

Вона народилася в Коноплянці 25 вересня 1951 року. Батько, Іван Михайлович Верещака, був трактористом, мати, Наталка Василівна, працювала в ланці, потім – на свинарнику. В сім'ї крім Ганни були ще старші брат і сестра, які після школи поїхали працювати на Донбас. Ганна ж залишилася з батьками.

Змалку вона допомагала батькам у їхніх клопотах по господарству.

– Тато, бува, встане влітку о третій годині ранку, коли тільки-но починає світати. Накосить сіна, а ми з бабусею сушимо його, перегортаємо. Потім переносимо те сіно з берега додому. А тоді вже батько скирдує…

Кажуть, світ починається з любові. Ганна змалку відчувала до себе любов і піклування з боку батьків, вона виросла в цій любові й не уявляла свого життя без рідних і близьких їй людей. Тож коли після закінчення 10 класів Ганна спробувала було вилетіти з батьківського гнізда – не змогла. Вступила до медичного училища в Кременчуці, та не в силах була справитися з постійними переживаннями: як там батьки? як бабуся? хто їм допоможе? Вона забрала документи й повернулася додому…

– Мені було так жалко залишати тата з мамою! – зізнається Ганна Іванівна. – *І бабуся вже була старенька…*

Саме батьки привили донечці любов до музики, до української пісні. Обоє вони – і батько, і мама – гарно співали, заохочували до співу й дітей. Старожили пам'ятають, як на сцені колишнього приміщення Білоцерківського клубу виступав Іван Верещака, особливо ж подобалася односельцям «Пісня про рушник» у його виконанні.

Ганна теж ходила в клуб на репетиції, гарно співала, саме в клубі вона й познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Михайлом Ганусинцем. Він був із Закарпаття, відслужив армію й повернувся до батьків, які на той час купили хату в Білоцерківці й перебралися сюди.

У радянські часи мистецтво могло існувати лише у двох формах: як професійна «естрада» або ж як аматорська «художня самодіяльність». Художня самодіяльність вважалася невід'ємною частиною естетичного виховання нової людини – будівника комунізму. Різноманітні фестивалі художньої самодіяльності були покликані демонструвати ідейну зрілість та високу художню майстерність самодіяльних артистів. Відповідно добирався й репертуар: провідними були пісні про партію, про Леніна, громадсько-патріотичні та інтернаціонально спрямовані. На цьому тлі дозволялося виконувати кілька ліричних пісень, переважно народних.

Будь-які підприємницькі ініціативи тоді суворо каралися, спроби селян заробити якусь копійку, продаючи надлишки вирощеного власними руками, прирівнювалися до спекуляції. Зате купити дешеві алкогольні напої можна було в будь-якій крамничці: держава привласнила собі монополію на виробництво алкоголю. Тож аби не спитися, для людей, які бажали змістовно проводити дозвілля й займатися чимось корисним, був єдиний шлях – художня самодіяльність.

Палаци й будинки культури діяли майже в усіх містах і селах. Вони належали підприємствам, сільрадам та радгоспам із колгоспами. За офіційними даними станом на 1982 рік в УРСР діяло понад 20 тисяч аматорських хорів, ансамблів, капел бандуристів, майже 30 тисяч театральних гуртків. Через таку масовість рівень аматорських гуртків був переважно низьким, адже фахового персоналу для їх обслуговування не вистачало. Однак знаходилися й «перлини», які отримували звання народних, а ті колективи, що дотягували до професійних, отримували звання заслужених.

– Ми разом із Михайлом виступали на різних сценах, їздили по селах, співали, займали

Чим не артистка? Такою була Ганна в молодості.

Г. І. Ганусинець.

призові місця. Отримали перемогу в Багачці, виступали на обласному конкурсі у Полтаві… Мене запрошували навіть на навчання у Полтавське музучилище за спеціальністю «Музичне мистецтво», на спеціалізацію «Спів».

Та не судилося. 1969 року Ганна з Михайлом одружилися. І пішли дітки: 1970 року народився Сашко, 1972 року – Світлана, 1976 – Лариса, 1982 – Таня, 1986 – Галинка. Ганна Іванівна спочатку працювала офіціанткою в чайній, що знаходилася коло ресторану на зупинці «Білоцерківка». А коли після народження Світланки дещо набрала вагу, пішла працювати в ресторан кухарем.

– Коли вийшла заміж, мої батьки побудували у Білоцерківці хату (коло пошти). Пізніше Світлана там жила з дідусем, доглядала його, так і залишилася там. Хата на два хазяїна. Тож і друга дочка Лариса там живе. Таня і Галинка – у Києві, а Сашка вже немає – помер…

Ганна Іванівна, зітхнувши, переповідає сумну долю її сина. Олександр після школи служив у Польщі. Ні пив, ні курив, був зразковим хлопцем. Повернувшись із армії, женився й почав потроху випивати. Працював із батьком у колгоспі на тракторі, потім – на маслозаводі. Мав двох донечок, люблячу дружину, роботу. Що ще треба? Та пристрасть до горілки до добра не довела. Якось, добре випивши, пішов на Псьол.

– Він не втопився. Просто зайшов у холодну воду й серце не витримало, зупинилося. Йому було лише 44 роки…

А роком раніше, 2013-го, помер чоловік, Михайло Михайлович. У нього була хвора підшлункова залоза. Три доби пролежав у Великобагачанській районній лікарні, а коли лікарі зрозуміли, що не в змозі йому допомогти, повезли в Полтаву. Там йому терміново зробили операцію, але було вже пізно… Чоловік теж прожив небагато – 67 років. Немає вже на світі й онука Ганни Іванівни – Сергійка, молодшого сина Світлани. 26 років прожив хлопець і трагічно загинув у п'яній компанії, теж на Пслі: його втопили. До речі, Сергіїв батько теж загинув від горілки.

– Скільки в нас молодих хлопців згубила та горілка! – гірко зітхає Ганна Іванівна. *– А все одно не кають ся, п'ють…*

Щоб відволікти жінку від сумних спогадів, прошу її пригадати приємні моменти в житті. Як вона управлялася з п'ятьма дітьми? Хто допомагав? Як вони навчалися, чим захоплювалися?

– Дітки один за одним ішли, один одного няньчили, – пояснює жінка. *– Бабуся (моя свекруха) неподалік жила, менших діток гляділа. Допомагали й мої батьки, садочка дитячого тоді не було, тож діти виховувалися в сім'ях. Слухняні в мене були діти, допомагали мені в усьому. Слухалися і мене, і батька, в школі непогано вчилися…*

Усі діти Ганни Іванівни успішно закінчили Білоцерківську середню школу, Галинка вивчилася на бухгалтера, Таня поїхала в Київ і закінчила там педуніверситет. А Лариса і Світлана навчалися в Красногорівському ПТУ-49, де здобули фах лаборанта. Але за фахом працює лише Тетяна: вона педагог, вихователька дитячого садка в Києві. Галина працює в Києві продавцем, Лариса – на маслозаводі у Білоцерківці, а Світлана з чоловіком працюють у ТОВ «Білагро» на пасіці.

– Усі діти в мене гарно співали, а Лариса самостійно навчилася грати на акордеоні, на баяні, освоїла гітару! – хвалиться жінка. – *Будь-яку мелодію може підібрати, будь-яку пісню зіграє…*

А сама Ганна Іванівна не покинула співати навіть після народження дітей. Удвох із чоловіком у складі аматорського колективу художньої самодіяльності вони виступали по селах. На 9 Травня Михайло Ганусинець незмінно виконував пісню «День Победы».

– Акомпанував нам тоді Іван Олександрович Ткаченко, він грав на баяні. Тоді ж баян тільки був, це зараз під фонограму співають, – зі знанням справи розповідає жінка. *– Я припинила виступати тільки як вийшла на пенсію…*

Враховуючи вагомий особистий внесок у виховання п'ятьох дітей, створення сприятливих умов для здобуття ними освіти, розвитку їхніх творчих здібностей, формування високих духовних і моральних якостей Ганна Іванівна Ганусинець Указом Президента України була нагороджена почесним званням «Мати-героїня» із врученням нагрудного знаку й посвідчення.

Які ж соціальні гарантії, які привілеї отримала жінка разом із цією нагородою? «Ніяких», – відповідає Ганна Іванівна. Виявляється, і справді, чинне законодавство не передбачає надання соціальної підтримки жінкам, яким присвоєно почесне звання України «Мати-героїня». Лише 2019 року наші законотворці вирішили виправити це неподобство й розробили законопроєкт, за яким пропонували одноразову грошову винагороду матерям у десятикратному розмірі прожиткового мінімуму. Передбачалося також першочергове надання житла (для тих, хто його потребує), право на пенсію за віком після досягнення 50 років, на щорічне безоплатне медичне обслуговування, на безоплатне забезпечення санаторно-курортними путівками тощо. Але, як це часто буває, добрими намірами в нас вимощена дорога до пекла: у лютому 2021 року цей законопроєкт узагалі зняли з розгляду.

Та Ганна Іванівна цим не переймається і не ставить своїх дітей собі в заслугу. Для неї головне – щоб усі вони були здорові та щасливі! Має бабуся й п'ятьох онуків і двох правнуків. Вони частенько приходять її провідати, приносять гостинці…

Щастя і здоров'я Вам, шановна Ганно Іванівно! Бажаємо, щоб Ваші діти, онуки й правнуки ніколи не засмучували Вас, а тільки радували. І нехай у Вашій душі завжди бринить гарна пісня.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Поради

Цибулю не лише їдять

Ми звикли, що цибулю використовують переважно для приготування страв та ще, може, їдять у сирому вигляді з борщем. Насправді цей овоч може стати просто незамінним помічником у господарстві й при лікуванні найрізноманітніших захворювань.

1. Цибуля чудово видаляє нагар із каструль, сковорідок і решіток-гриль. Щоб позбутися бруду, натріть посуд щойно розрізаною цибулиною та добре промийте водою. Цибулевий сік добре нейтралізує запах горілого та очищає поверхні.

2. Цибулевий сік здатний видаляти плями поту з одягу! Нанесіть сік на пляму, залиште одяг ненадовго, потім виперіть як зазвичай. Ви будете приємно здивовані: жовтизна зникне!

3. Цибуля допоможе впоратись із забрудненнями на поверхні взуття. Нею можна протирати підошву, тканину, шкіряне взуття. Вона виводить навіть складні плями від трави!

4. А ще цей пекучий овоч **допоможе боротися з комарами, мурахами та іншими комахами.** У миску з водою киньте порізану кільцями цибулину. Комашки триматимуться на відстані від цього місця!

5. Завдяки своїм антибактеріальним властивостям **цибуля допоможе при укусах комах і зніме подразнення при будь-яких запаленнях на шкірі.**

6. Відвар цибулиння знімає біль у горлі, зменшує набряк. Можна пити його з медом, це чудовий обволікаючий засіб!

7. Загалом лікувальні властивості цибулі не перелічити! **Кашка з цибулі – чудова маска для жирної шкіри обличчя:** цибуля пригнічує роботу сальних залоз, шкіра підсушується й запалення зникає.

8. Дуже добре після миття голови полоскати волосся відваром цибулиння: він **позбавляє шкіру від лупи, додає волоссю об'єм, посилює його ріст.**

9. Однак і це ще не все! Переконані, що навіть досвідчені господарки не знають усі секрети додавання цибулі в улюблені страви. Якщо висушити цибулю невеликими шматочками, їх можна додавати як **натуральний ароматизатор у несолодку випічку!** Покладіть шматочок цибулі в мішок із борошном: борошно отримає дивовижний аромат, а домашній хліб, булочки й несолодкі пиріжки вийдуть на диво апетитними.

10. Додайте у суп цибулиння, і **бульйон матиме насичений колір та дивовижний аромат.**

Ви не їсте часник і цибулю, бо боїтеся запаху з рота? Тоді насамкінець ще одна порада: пожуйте мигдаль, кедрові або грецькі горішки – вони допоможуть краще за будь-який ароматизатор, а ще ж які корисні!

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жительки с. Поділ,
учасниці Другої світової війни
МИЗИН Ганни Никифорівни;

жителя с. Бірки, ветерана праці
АСАТУРЯНА Арутюна Єхшатовича;

жительки с. Попове, ветерана праці,
дитини війни
ТКАЧЕНКО Марії Дементіївни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

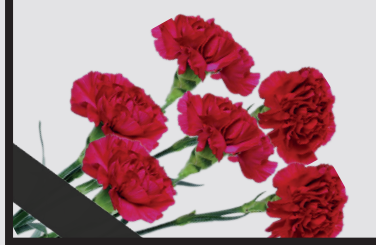

Дні народження відзначають члени нашої громади:

24 вересня
КОЗИЦЬКА ГАЛИНА МИХАЙЛІВНА
(с. Бірки) – 60 років;
ХОМЕНКО ВІТАЛІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 60 років;

25 вересня
ГАНУСИНЕЦЬ ГАННА ІВАНІВНА,
мати-героїня (с. Білоцерківка) – 70 років;
ЛЮБЧЕНКО ОЛЕКСАНДРА ГРИГОРІВНА
(с. Попове) – 65 років;

28 вересня
БОНДАРЕНКО ГАННА МИХАЙЛІВНА
(с. Попове) – 80 років;

29 вересня
БОНДАР ВАЛЕНТИНА АНТОНІВНА
(с. Дзюбівщина) – 75 років;
ЧУЧКО ВАСИЛЬ СЕРГІЙОВИЧ
(с. Огирівка) – 75 років;
КЛЯЧІНА НАДІЯ ІВАНІВНА
(с. Балаклія) – 65 років;

30 вересня
ДАНИЛЕНКО ГАННА ОЛЕКСАНДРІВНА
(с. Рокита) – 80 років;
ГРИШКО ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Писарівщина) – 60 років;

1 жовтня
ТЮТЮННИК ВІКТОР МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Білоцерківка) – 65 років;

2 жовтня
ХАЛЯВА ОЛЬГА ІВАНІВНА
(с. Красногорівка) – 70 років;

4 жовтня
СОКАЧ ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ,
учасник бойових дій (с. Поділ) – 25 років;

5 жовтня
ДІГТЯР СТЕПАН ЛУКИЧ
(с. Корнієнки) – 85 років;

3 жовтня
ВИШАР МИКОЛА ІВАНОВИЧ
(с. Бірки) – 60 років;

6 жовтня
ІСАЄНКО ЛІДІЯ ІВАНІВНА
(с. Балаклія) – 65 років;

7 жовтня
ЗАЛИВЧА НЕОНІЛА ІВАНІВНА
(с. Рокита) – 80 років;
БОНДУСЬ НАТАЛІЯ ДМИТРІВНА
(с. Рокита) – 70 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм міцного здоров'я, удачі в усіх починаннях, добра, благополуччя й прихильності долі.

Кружляє листя у танку осіннім,
Дерева у вогні палкім горять.
В цей день зібрались
ваші друзі й рідні
Із Днем народження вас щиро привітать.
Прийміть же і від нас найкращі побажання
Здоров'я й щастя
в цей святковий день.
Бажаєм миру, радості, любові,
Завзяття в праці, снаги до пісень.
Бажаємо, щоб доля дарувала
В осінньому сонці весняне тепло,
Щоб ваша молода душа співала,
А для печалі місця не було.

Гідно представили громаду

11 вересня 2021 року в селі Веселий Поділ на Семенівщині, батьківщині Леоніда Глібова, відбулося 30-е ювілейне «Свято Веселої мудрості» – обласний конкурс читців-гумористів, що носить ім'я відомого байкаря.

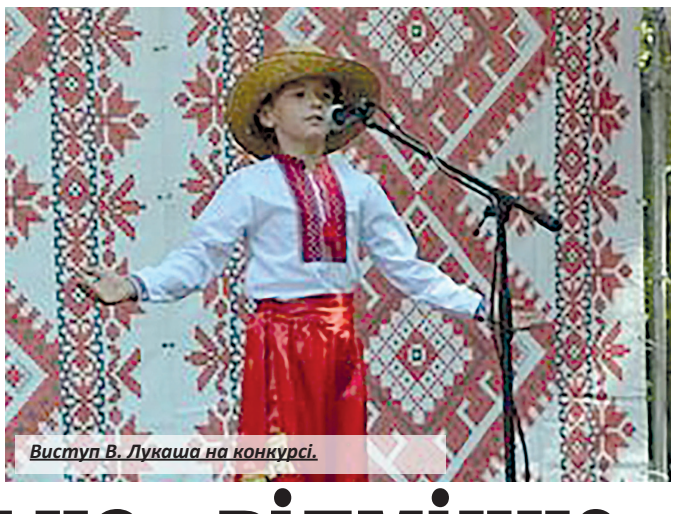
Виступ В. Лукаша на конкурсі.

«Якщо народ сміється і співає, то значить, добре серце має», – стверджував класик. Люди з добрими серцями є й у нашій громаді. Це талановиті декламатори з Огирівки Любов Молдавчук та Володимир Лукаш, які взяли участь у конкурсі.

Загалом у читанні глібовських байок та гумористичних творів сучасних українських авторів змагалися 33 читців із усієї області. Представники нашої громади не підвели: вони були артистичними, дотепними та переконливими. У результаті Любов Молдавчук здобула диплом другого, а Володимир Лукаш – першого ступенів у своїй віковій категорії.

Обох нагородили цінними подарунками від Полтавського обласного центру народної творчості та культурно-освітньої роботи.

Екзамен здали на «відмінно»

Жіноче вокальне тріо «Лада» Рокитянського СБК – молодий, але яскравий та помітний творчий колектив. Завдяки своїм ліричним, неповторним і напрочуд професійним виступам «Лада» за дуже короткий час запам'яталася й полюбилася глядачам.

Створене у лютому 2021 року, тріо у складі Марини Олійник, Віти Осіпової та Юлії Перехрист уперше засвітилося на вечорі пам'яті В. Демиденка. Одразу по тому був виступ на творчому огляді-конкурсі самодіяльних колективів.

– У травні ми вирішили спробувати свої сили у дистанційному Всеукраїнському фестивалі-конкурсі мистецтв «Мелодія моєї мрії» і, виконавши пісню «Синові», здобули диплом І ступеня, — розповідає одна з учасниць тріо, директорка Рокитянського СБК Віта Осіпова. – *Звичайно, ми були раді своєму першому здобутку. Перемога надихнула нас на подальшу діяльність, роботу над розширенням репертуару.*

Тріо «Лада» (художній керівник Марина Олійник) було активним учасником багатьох концертів із нагоди Дня села. А 12 вересня дівчата взяли участь у щорічному обласному пісенно-мистецькому святі «Осіннє золото», присвяченому пам'яті поета-пісняра Дмитра Луценка. Свято щороку відбувається на батьківщині митця – с. Березова Рудка (Пирятинська ТГ).

У рамках свята відбувся конкурс дуетів, тріо, квартетів та вокальних ансамблів. «Лада», виконавши пісню «Ой ти ніченько», здобула диплом другого ступеня.

«Будь-яка участь у конкурсі – це перш за все досвід і перевірка себе на міцність. Думаю, що екзамен ми здали на «відмінно»,– написала на своїй сторінці у Фейсбуці В. Осіпова. Вона подякувала за підтримку сектору культури і туризму виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради, а також аматорам громади та небайдужим землякам.

Жіноче вокальне тріо «Лада» на пісенно-мистецькому святі у Березовій Руді. Зліва направо: Марина Олійник, Юлія Перехрист, Віта Осіпова.

«Ось які полтавські галушки»

Дівчата співали, танцювали й сфотографувалися біля знаменитої галушки.

18-19 вересня у Полтаві відбувся черговий фестиваль «Полтавська галушка», який тепер має статус міжнародного.

Це не лише гастрономічне дійство, де можна скуштувати багато різновидів галушок, а й мистецьке свято – з музикою, танцями, театралізованими постановками тощо.

Побували на фестивалі й артисти з нашої громади: народний аматорський фольклорний ансамбль «Горлиця» Красногорівського СБК (керівник Тетяна Іващенко), танцювальний колектив «Кумоньки» Білоцерківського СБК (керівник Світлана Грищенко) та солістка Наталія Лук'янець. Висока виконавська майстерність, чудові костюми, яскраві композиції (так, Наталія Лук'янець не просто співала на сцені – її виступ гармонійно доповнювала підтанцьовка «Кумоньок») справили незабутнє враження на глядачів.

Пригадідно зазначимо, що фестиваль відвідали тисячі полтавців та гостей із різних куточків України й з-за кордону.

Виступали в Зінькові

5 вересня у місті Зіньків вирував фестиваль «Акорди гармоні над Ташанню».

Перший такий фестиваль відбувся 2019 року за ініціативи Сергія Степановича Даценка – великого ентузіаста своєї справи, керівника квартету «Зіньківські парубки» та низки інших творчих колективів. Організатором фестивалю виступила Зіньківська міська рада. На нього з'їхалися близько 30 гармоністів із різних куточків України. Дехто майстерно грав на гармоні, а дехто ще й виконував пісні під свій акомпанемент.

Білоцерківську громаду представляли родинний дует «Верес» у складі Григорія та Леоніда Недоїдків (Огирівський СК) і Тетяна Іващенко (Красногорівський СБК). Вони майстерно і напрочуд яскраво виступили в Зінькові.

Перемогли Бірки

15 вересня 2021 року в Красногорівці відбулися змагання з футзалу II етапу IV Гімназіади Полтавщини та з нагоди Дня фізичної культури і спорту. Змагалися команди Бірківського, Балакліївського, Подільського, Попівського та Мостовівщинського ЗЗСО I-II ступенів. Найсильнішою була команда Бірківського ЗЗСО I-II ступенів у складі: Віталія Трускала, Костянтина Бурете, Богдана Поповича, Олександра Митюка, Юрія Педана, Романа Волошина, Максима Дзюбенка та Максима Кекала. Вона й посіла І місце.

Команда Бірківського ЗЗСО I-II ступенів із тренером В. В. Дубовиком.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121419. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua Тел. редакції: (050)216-00-69, (098)709-89-01.